

“Trebuie să faci ceva”

José María Pardo obișnuia să întoară capul atunci când trecea pe lângă persoanele nevoiașe care cerșeau în Jaén, Spania. Acum sute dintre ei pot primi o masă caldă în fiecare zi într-un mediu familial.

21.10.2013

Într-o zi, în 2009, eram în drum spre biserica mea parohială, dedicată Doamnei noastre din Bethlehem, în Jaén. Persoanele nevoiașe care stăteau pe trepte și pe care le puteai

întalni destul de des acolo, mi-au atras atenția într-un mod special în acea zi. Inima mea a fost mișcată la vederea acelor oameni săraci care se uitau deznădăjduiți la soarele arzător al Andaluziei. Câțiva dintre ei aveau mâinile întinse, cerșind bani. În trecut am încercat adeseori să întorc capul de la această scenă zilnică, spunându-mi: “Nu mai fii așa de sentimental, nu faci decât să îți complici viața.” Inșă într-o zi inima mi-a reproșat ceva: “Ajunge, trebuie să faci ceva pentru oamenii aceștia.” Am decis că trebuie să găsesc fondurile necesare care să le permită să aibă măcar o masă caldă pe zi.

Sunt architect de meserie și viața a fost bună cu mine (cu problemele zilnice pe care orice persoană le are). În timp ce îmi făceam rugăciunea zilnică în biserica parohială m-am gândit la viața Sfântului Josemaría și la grija lui față de cei nevoiași. Am descoperit în biografia sa că

fondatorul Lucrării s-a străduit să găsească soluții pozitive pentru nevoile celor bolnavi și săraci din Madrid la începutul Lucrării (Opus De). Deci, cum pot eu să am pace dacă îmi închid ochii față de oamenii nevoiași din propriul oraș? Și mi-am adus aminte cât de bine mi-a făcut (atunci când eram student la arhitectură în anii 60 în Madrid) să facem vizite celor săraci împreună cu prietenii din Gurtubay, un centru al Lucrării. Chiar mi-am făcut timp câțiva ani să predau lecții seara oamenilor care nu aveau acces la școală și care trăiau într-unul din cartierele mărginașe ale Madridului.

În acea zi am contactat un foarte bun prieten, Paco, și am mers la preotul nostru parohial să îi sugerăm o posibilă soluție. “O să avem nevoie de o sală mare de mese, unde să încapă toți oamenii aceștia înfomețați, i-am spus eu preotului nostru. Prima noastră sală de mese

nu era foarte mare; aveam doar opt metri pătrați cu patru pereți și un acoperiș. Însă a fost de ajuns pentru a începe să oferim sandvișuri, milksakuri și fructe pentru nouă persoane.

Însă trebuie să oferi mai mult decât mâncare. Trebuie de asemenea să oferi afecțiune celor care se simt singuri. Probabil cheia este să ai răbdare. Aveam nevoie de multă răbdare pentru că foarte mulți oameni începuseră să vină și am văzut că aveam nevoie de o bucătărie și o sală de mese mult mai mari. Am întocmit un plan și l-am lăsat preotului parohial. Când a auzit episcopul despre acest plan a spus că vrea să ne viziteze și să vadă care sunt nevoile noastre. A fost foarte mișcat când a văzut ce încercam să facem și ne-a încurajat să ne continuăm eforturile.

Doar după câteva zile am obținut permisul de construire pentru noua sală de mese, pe care am inaugurat-o cu câteva zile înainte de recoltatul măslinilor. Aceasta este o perioadă când multe persoane sărace vin în Jaén pentru a găsi de lucru.

Astăzi, după patru ani, am ajuns de la nouă la sute de persoane flămânde cărora le putem oferi o masă caldă în fiecare zi. Am ajuns o familie destul de mare și chiar am apărut recent într-un articol în *El País* . Este loc pentru toată lumea. Suntem norocoși să beneficiem de ajutorul voluntarilor, prietenilor, rudelor care au pus acest proiect la inimă. Putem oferi acum mese copioase bine gătite cu fasole, cârnați și macaroane cu un sos delicios de roșii. Ne aprovizionăm de la Banca Locală de Alimente (care a fost foarte generoasă cu noi) și de la brutăriile, lăptăriile locale și de la fabrica de cârnăciori. Suntem desemenea foarte

recunoscători donațiilor anonime care ne-au ajutat să ne acoperim costurile.

Chiar dacă este greu pentru mine să părăsesc biroul de arhitectură, unde sunt proiecte urgente care niciodată nu lipsesc, sunt bucuros să îmi pot ajuta vecinii nevoiași. Găsesc foarte inspirațională generozitatea și dedicarea pe care o văd la voluntari. Vreau, de asemenea să îi mulțumesc preotului parohial și Sfântului Josemaría pentru că mi-a făcut inima sensibilă la nevoile celor din jur.

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/trebuie-sa-faci-ceva/> (18.03.2026)